

hvilket Steds Handelsbrug der i de mødende Tilfælde bør tages Hensyn til, skønt Spørgsmaalet herom er i høj Grad praktisk, naar f. Eks. Køber og Sælger bo paa forskellige Steder, eller naar Salgsgegenstanden skal leveres paa et fra Parternes Hjemsted forskelligt Sted. Løsningen af dette Spørgsmaal staar nemlig i den inderligste Forbindelse med Spørgsmaalet om, hvilket Lands Lov der bør lægges til Grund ved Bedømmelsen af de forskellige Sider af Retsforholdet mellem en Køber og Sælger, der tilhører forskellige Retsomraader, et Spørgsmaal, der efter den saakaldte internationale Privatrets Standpunkt næppe endnu er modent til en legal Løsning.

Idet Udkastet som bemærket ikke afskærer ny Sædvanerets Dannelse, er dermed ikke sagt, at Udkastet, hvis det ophøjes til Lov, ikke vil have nogen Indflydelse paa, i hvilket Omfang Sædvaneret faktisk kan ventes at ville danne sig i Fremtiden. Tværtimod tør det antages, at de i Sædvanerets Dannelse interesserede Kredse fremtidig ville føle noget mindre Trang til Udviklingen af denne Retskilde. Den Trang til Fasthed i Retsforholdet og Forudberegnelighed af, hvorledes den retlige Afgørelse af Mellemværendet vil falde ud, som paa det heromhandlede Omraade er en saa væsentlig Faktor til Sædvanerettens Dannelse, vil den legale Ordning netop paa mange Punkter tilfredsstillende. Ogsaa paa selve Indholdet af den Sædvaneret, som kan ventes i Fremtiden at ville danne sig, vil Loven sikkert øve Indflydelse. Indenfor Lovens Omraade vil Sædvaneretten have en naturlig Tilbøjelighed til at holde sig i de af Lovens ledende Grundsætninger og dens enkelte Regler anviste Spor. Hertil ville bl. a. de umiskendelige Fordele, der opnaas ved en harmonisk saavel som ved en for et større Retsomraade ensartet Retsudvikling, i høj Grad bidrage.

Den i § 1, 2det Stykke udtalte Begrænsning af Udkastets Bestemmelser til Køb af Løsøre er allerede given med det

den danske Kommission anviste Arbejdsomraade. Fælles Regler for de tre Lande om Retsforholdet ved Køb af fast Ejendom er heller ikke paakrævet af noget større praktisk Behov og vilde vel ogsaa af den Grund vanskelig kunne opnaaes, at den norske og svenske Lovgivning i Henseende til Adgangen til at eje fast Ejendom hylder et Nationalitetsprincip, som er ganske fremmed for dansk Ret, hvortil kommer, at Sædvaneretten paa vigtige Punkter indenfor dette Omraade, f. Eks. ved Spørgsmaalet om Fordelingen af Omkostningerne ved Købet mellem Parterne, i hvert af Landene har taget en saa forskellig Udvikling, at det vilde blive overmaade vanskelig at opstille en nogenlunde indgaaende fælles Lovgivning. At det i øvrigt ikke er Meningen at afskære en analogisk Anvendelse af Udkastets Bestemmelser paa Køb af fast Ejendom, hvor en saadan Anvendelse maatte være begrundet, jfr. f. Eks. Reglerne i § 57 om Vanhjemmel, skal blot bemærkes.

§ 2.

Da Udkastet ikke indeholder nogen Definition af de Aftaler, der maa henføres under Begrebet „Køb“, bliver det Domstolens Sag i hvert enkelt Tilfælde at afgøre, om en Bestemmelse i Loven finder Anvendelse paa det mellem Parterne stiftede Retsforhold. Finder Domstolen i det givne Tilfælde, at Forholdet ikke kan henføres under den almindelige Retsbevidstheds Begreb om Køb, er der endnu Mulighed for, at den kan anse flere eller færre af Lovens Bestemmelser for analogisk anvendelige paa Forholdet. For en enkelt Klasse Retshandlers Vedkommende har man dog ment, at Loven selv udtrykkelig burde hjemle Anvendeligheden af samtlige dens Bestemmelser derpaa, nemlig for saa vidt angaar „Bestilling af Genstande, som først skulle tilvirkes, . . . saafremt det for Tilvirkningen fornødne Stof skal ydes af den, der har paataget sig Tilvirkningen“. Hermed er afskaaret den Tvivl, der ellers